

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatelky **PhDr. M. J.**, zastoupené Mgr. Danou Štumpovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Vinohradská 37, za účasti **Městského úřadu Říčany, odbor – Stavební úřad**, se sídlem v Říčanech, Melantrichova 2000, zastoupeného JUDr. Štěpánem Liškou, advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 31, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2007, č. j. 44 Ca 156/2006 – 79, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 5. 2007, č. j. 44 Ca 156/2006 – 90,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2007, č. j. 44 Ca 156/2006 – 79, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 5. 2007, č. j. 44 Ca 156/2006 – 90, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu, která byla krajskému soudu doručena dne 30. 10. 2006, jíž se stěžovatelka domáhala v souladu s ust. § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uložení povinnosti Městskému úřadu Říčany, odbor – Stavební úřad (dále též „správní orgán“), rozhodnout ve věci stavebního povolení ke stavbě „oplocení pozemku původního PK 190 k. ú. L.“ do 5 dnů od právní moci rozsudku a nahrazení nákladů soudního řízení.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Stěžovatelka má za to, že řízení před krajským soudem bylo zmatečné, neboť v okamžiku vynesení rozsudku chyběly podmínky řízení. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti uvedla, že dne 27. 3. 2007 bylo řízení u krajského soudu stále přerušeno v souladu se zákonem, jednání soudu nemohlo podle ust. § 48 odst. 3 s. ř. s. probíhat, krajský soud nedisponoval předmětem řízení a rozsudek nemohl být vyneseno. Hlavním důvodem kasační stížnosti je podle stěžovatelky zmatečnost. Nicméně i přesto předkládá soudu k posouzení námitky proti výroku o nákladech řízení a proti odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud jde o uložení povinnosti zaplatit správnímu orgánu náklady řízení, domnívá se, že v daném případě je zcela namístě uplatnění moderačního práva podle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. Dále nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku, že sama svými podáními prodlužovala dobu do rozhodnutí správního orgánu, a to s odkazem na obsah správního spisu, proto navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 26. 6. 2007, ve kterém uvedl, že se právně ztotožňuje s výrokem napadeného rozsudku krajského soudu, včetně jeho odůvodnění, neboť je nepochybné, že k datu vydání rozhodnutí žalobou napadený správní orgán nečinný nebyl, přičemž tato skutečnost byla prokázána provedenými důkazy. Dále uvádí, že v době vydání rozhodnutí neměl a nadále nemá působnost vydat stěžovatelkou požadované rozhodnutí, proto mu nemůže být uloženo sjednat nápravu v uvedené věci. Má za to, že nejsou splněny důvody stanovené pro kasační stížnost v ust. § 103 s. ř. s. a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle ust. § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.

Podle ust. § 48 odst. 3 s. ř. s. je-li řízení přerušeno, nekonají se jednání a neběží lhůty podle tohoto zákona.

Podle ust. § 48 odst. 4 s. ř. s. po odpadnutí překážky předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje.

Zásadní stížní námitka stěžovatelky se týká zmatečnosti řízení před krajským soudem z důvodu chybějících podmínek řízení v okamžiku vynesení napadeného rozsudku. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Praze a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti uvedla, že dne 27. 3. 2007 bylo řízení u krajského soudu stále přerušeno v souladu se zákonem, jednání soudu nemohlo

podle ust. § 48 odst. 3 s. ř. s. probíhat, krajský soud nedisponoval předmětem řízení a rozsudek nemohl být vyneseno, neboť uvedený soud dne 13. 2. 2007 přerušil řízení pro překážku, kterou bylo probíhající správní řízení u odvolacího orgánu, jež mohlo mít na rozhodování soudu ve věci vliv. K okamžiku vynesení rozsudku však původní překážka neodpadla, protože v předmětném odvolacím řízení správním, které bylo zjištěno a uplatněno jako překážka v řízení, nebylo rozhodnuto. Rovněž předsedkyně senátu nevydala žádné usnesení podle ust. § 48 odst. 4 s. ř. s., kterým by vyslovila, že se v řízení pokračuje. Žádné usnesení nebylo stěžovatelce doručeno, přestože podle názoru stěžovatelky jde o usnesení, které je nutné pro vedení řízení, a dle nahlédnutí do soudního spisu není žádné usnesení ve spise založeno. Ostatně při zmatečném jednání krajského soudu dne 27. 3. 2007 potvrdil správní orgán svůj souhlas s přerušением řízení. Podrobněji stěžovatelka považuje za vhodné upřesnit okolnosti přerušení řízení. Krajský soud ve svém rozsudku posoudil správní rozhodnutí vydané podle nepříslušného zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které je předmětem stále probíhajícího odvolacího řízení, jako rozhodnutí vydané podle stavebního zákona, tedy rozhodnutí ve věci. Z toho krajský soud dovodil, že ke dni vynesení rozsudku nebyla žaloba důvodná. Kdyby stěžovatelka připustila v soudním řízení, že správní orgán rozhodl meritorně, logicky by po vydání rozhodnutí svou žalobu měla vzít zpět pro pozdější chování na straně správního orgánu. To se stěžovatelka rozhodla neudělat z důvodu, že pokud by následně odvolací orgán vyhověl jejímu odvolání a správní řízení pokračovalo v prvním stupni na základě zrušení procesního rozhodnutí, dělo by se tak již dlouho po lhůtě, ve které by mohla přípustně podat eventuelní nový žalobní návrh na ochranu proti nečinnosti v případě pokračujících průtahů. Tuto svou argumentaci předložila stěžovatelka krajskému soudu při předkládání návrhu na přerušení řízení, tento soud ji akceptoval a řízení přerušil, s čímž souhlasil i správní orgán. Stěžovatelka je rovněž i nadále přesvědčena o tom, že atrakce řízení odvolacím orgánem, kterým je Krajský úřad Středočeského kraje, by znamenala cestu k rychlému rozhodnutí ve věci. Hlavním důvodem kasační stížnosti je podle stěžovatelky zmatečnost. Nicméně i přesto předkládá soudu k posouzení námitky proti výroku o nákladech řízení a proti odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud jde o uložení povinnosti zaplatit správnímu orgánu náklady řízení, odvolává se stěžovatelka na argumentaci rozhodnutí publikovaného pod S 873 SJS. Stěžovatelka se domnívá, že v daném případě je zcela namístě uplatnění moderačního práva podle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. Krajský soud v napadeném rozsudku výslovně konstatuje, že k nečinnosti správního orgánu před podáním žaloby nepochybně došlo, žaloba tedy byla důvodná. Kdyby stěžovatelka vzala žalobu zpět pro chování správního orgánu, byly by náklady řízení naopak hrazeny jí. Stěžovatelka ne vzala žalobu zpět z důvodu snahy neznemožnit soudní ochranu svých práv do budoucna. Nemělo by tedy být po ní spravedlivě žádáno, aby hradila náklady advokátovi, kterého k zastupování před krajským soudem zmocnil Městský úřad obce s rozšířenou působností Říčany, jenž je pro správní agendu dostatečně personálně vybaven. Stěžovatelka dále nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku, že sama svými podáními prodlužovala dobu do rozhodnutí správního orgánu, a to s poukazem na ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a na obsah správního spisu. Proto navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že z ust. § 48 odst. 3 s. ř. s., ve kterém jsou popsány právní účinky přerušení řízení podle ust. § 48 odst. 1 a 2 s. ř. s., vyplývá, že pokud se podle citovaného ustanovení nekoná jednání, znamená to, že soud neprovádí úkony uvedené v ust. § 49 s. ř. s., tedy jednání v užším slova smyslu, jakož i úkony bezprostředně toto jednání zajišťující a směřující k rozhodnutí ve věci samé, případně jinému vyřízení věci. Nutno ovšem poznamenat, že i když z dikce ust. § 48 odst. 3

s. ř. s. vyplývá, že v době, kdy je řízení přerušeno, se nekonají žádná jednání a neběží lhůty podle tohoto zákona, není vyloučeno, aby soud provedl jiné procesní úkony, zejména takové, které povedou k odstranění těch překážek, které jsou příčinou přerušování řízení (srovnej též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2004, č. j. Aprk 2/2004 - 45, publikované pod č. 789/2006 Sb. NSS). Stejně tak je soud povinen provádět i úkony jiné, např. přijímat podání, reagovat na dotazy, vrátit zapůjčené spisy apod.

Na uvedené ust. § 48 odst. 3 s. ř. s. navazuje následující ust. § 48 odst. 4 s. ř. s., které ukládá soudu, a to konkrétně předsedovi senátu, povinnost v přiměřených lhůtách ověřovat, zda důvod, pro který bylo řízení přerušeno, trvá a pokud tento důvod pominul, na návrh účastníka řízení nebo osoby zúčastněné na řízení nebo i bez návrhu rozhodnout usnesením o pokračování v řízení. Takové rozhodnutí musí předseda senátu vydat, i když zjistí, že nebude možno rozhodnout ve věci samé, ale že lze očekávat skončení řízení jinak, např. odmítnutím návrhu podle ust. § 46 s. ř. s. nebo zastavením řízení podle ust. § 47 s. ř. s. Není však možné, aby řízení bylo skončeno, a to ani těmito jinými způsoby, v době, kdy je přerušeno, neboť soud nemůže předmětem řízení disponovat.

Z obsahu spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, bylo zjištěno, že v dané věci bylo usnesením krajského soudu ze dne 13. 2. 2007, č. j. 44 Ca 156/2006 - 49, řízení o podané žalobě na nečinnost správního orgánu přerušeno podle ust. § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. Přípisem ze dne 13. 3. 2007 bylo předsedkyni senátu nařízeno jednání na 27. 3. 2007, k němuž byla řádně předvolána jak stěžovatelka a její zástupkyně, tak i žalovaný správní orgán. K jednání u krajského soudu dne 27. 3. 2007 se dostavila stěžovatelka, její zástupkyně i zástupce žalovaného správního orgánu. Výsledkem proběhlého jednání krajského soudu byl rozsudek krajského soudu z téhož dne č. j. 44 Ca 156/2006 - 79, jímž byla žaloba stěžovatelky zamítnuta a byla jí uložena povinnost zaplatit žalovanému správnímu orgánu náhradu nákladů řízení. Na citovaný rozsudek navazovalo opravné usnesení ze dne 30. 5. 2007, č. j. 44 Ca 156/2006 - 90, týkající se výše náhrady nákladů řízení.

Z výše uvedeného je patrné, že krajský soud opomněl postupovat v souladu s ust. § 48 odst. 4 s. ř. s., když nevydal usnesení, v němž by vyslovil, že se v řízení pokračuje. Krajský soud tak nejenom, že neměl splněny podmínky pro pokračování v řízení, ale z obsahu protokolu o jednání ze dne 27. 3. 2007, č. j. 44 Ca 156/2006 - 73, dokonce vyplývá, že překážka podle ust. § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. nadále trvala, neboť k dotazu krajského soudu, zda odvolací správní orgán rozhodl o odvolání stěžovatelky do rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 4. 12. 2006, č. j. 99/06, stěžovatelka uvedla, že odvolací orgán dosud nerozhodl. S ohledem na shora uvedené konstatuje Nejvyšší správní soud, že krajský soud rozhodl o věci samé, aniž by mohl disponovat předmětem řízení, neměl tak splněny podmínky pro pokračování v řízení podle ust. § 48 odst. 4 s. ř. s., čímž způsobil zmatečnost vedeného řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatelky v kasační stížnosti, neboť zjištěná zmatečnost řízení před krajským soudem představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozsudku, a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu

pro nezákonnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Praze v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu